

Ár 2013, föstudaginn 13. desember, er fundur haldinn í úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Mætt eru: Haukur Guðmundsson, formaður, Geir Arnar Marelsson, Hildigunnur Hafsteinsdóttir, Jóhann Tómas Sigurðsson og Unnur Erla Jónsdóttir.

Fyrir er tekið **mál nr. 79/2013**:

M
gegn
F

og kveðinn upp svohljóðandi

ú r s k u r ð u r :

I.

Málsmeðferð.

Málsaðilar eru M, hér eftir nefndur sóknaraðili, annars vegar og F, hér eftir nefndur varnaraðili, hins vegar.

Málið barst úrskurðarnefndinni 13. september 2013, með ódagsettri kvörtun sóknaraðila. Með bréfi nefndarinnar, dagsettu 19. september 2013, var kvörtunin send varnaraðila og honum gefinn kostur á að tjá sig um hana og skýra sjónarmið sín. Svör varnaraðila bárust með bréfi dagsettu 15. október 2013. Var bréfið sent sóknaraðila, með bréfi nefndarinnar, dagsettu 15. október 2013, og honum gefinn kostur á að koma á framfæri athugasemdum sínum. Athugasemdir bárust með bréfi, dagsettu 31. október 2013.

Málið var tekið fyrir á fundum nefndarinnar 22. nóvember og 13. desember 2013.

II.

Málsatvik.

Þann 8. mars 2006 var bílasamningur nr. X um bifreiðina Y gerður. Varnaraðili var nefndur leigusali og sóknaraðili leigutaki. Undir fyrirsögninni var tekið fram að um gengistryggðan samning væri að ræða. Samkvæmt samningnum var leigutími frá 8. mars 2006 til 5. apríl 2012. Samkvæmt 4. gr. samningsins var samningsfjárhæðin kr. 2.008.251. Í sömu grein kom eftirfarandi fram: „*Samningur þessi er gengistryggður og eru allar fjárhæðir bundnar erlendum/innlendum myntum í eftirfarandi hlutföllum og taka mið af þeim á hverjum tíma: USD 15%, JPY 10%, CHF 5%, ISK 50%. Gengi/vísitala gjaldmiðla miðast við útborgunardag samnings. Leigugjald tekur breytingum á gengi og vöxtum skv. 7. gr. samnings þessa.*“

Í 7. gr. samningsins er fjallað um vexti, verðtryggingu, gengistryggingu og stofngjald. Í 1. mgr. 7. gr. kemur fram að í fyrirsögn samningsins sem og í 4. gr. hans komi fram hvort hann sé verðtryggður, óverðtryggður eða gengistryggður. Í 1. málsl. 4. mgr. 7. gr. segir að eftirfarandi gildi um gengistryggða samninga: „F [er] heimilt að

endurreikna hina gengistryggðu leigu skv. breytingum sem verða á Libor-vöxtum þess erlenda eða þeirra erlendu gjaldmiðla sem leigan er greidd í.“

Þann 24. mars 2011 skaut sóknaraðili kvörtun varðandi endurútreikning bílasamnings X til úrskurðarnefndar um viðskipti við fjármálafyrirtæki. Kröfum sóknaraðila var vísað frá með úrskurði uppkveðnum 10. júní 2011.

Þann 25. ágúst 2011 borgaði sóknaraðili lánið upp.

Þann 18. febrúar 2013 sendi sóknaraðili varnaraðila tölvupóst þar sem hún óskaði eftir að fá upplýsingar um það hver staðan væri á endurútreikningi á lánasamningi nr. X. Svaraði varnaraðili samdægurs á þá leið að fyrirtækið væri með eigið dómsmál í farvatninu sem skera ætti úr um endurútreikning vegna bílasamninga félagsins. Áætlað væri að málið yrði flutt í héraðsdómi Reykjavíkur í apríl og myndi það í kjölfarið fara fyrir Hæstarétt.

Þann 5. júní 2013 sendi sóknaraðili varnaraðila ósk um endurreikning á þeim hluta samnings nr. X sem var verðtryggður í íslenskum krónum. Varnaraðili svaraði erindinu og samþykkti endurgreiðslu ofgreiðslu á umræddum hluta samningsins, sem fólst í mismun á greiðslu verðtryggingar og breytilegra vaxta annars vegar og tilgreindum vöxtum á íslenska hluta fjármögnunarinnar hins vegar. Samþykkt var að endurgreiða ofgreiðslur sem áttu sér stað á fjórum árum fyrir dóm Hæstaréttar, í samræmi við ákvæði laga um fyrningu kröfuréttinda. Ofgreiðsla var kr. 349.121. Þann 22. ágúst 2013 óskaði sóknaraðili eftir skýringum á því að aðeins væru endurgreiddar ofgreiðslur sem áttu sér stað á síðustu fjórum árum fyrir dóm Hæstaréttar.

Sóknaraðili skaut málinu til nefndarinnar með kvörtun mótttekinni 13. september 2013.

III.

Umkvörtunarefni.

Kvörtun sóknaraðila lýtur að endurreikningi bílasamnings nr. X.

Sóknaraðili kveðst ósátt við þá viðskiptahætti sem F hafi viðhaft í þeim viðskiptum sem hún hafi átt við fyrirtækið.

Vísar sóknaraðili til þess að þann 24. apríl 2013 hafi fallið dómur í máli nr. 672/2012. Niðurstaða málsins hafi verið á þá leið að ólöglegt væri að reikna vexti og verðbætur á íslenska hluta bílalánsins. Sá samningur sem hafi verið aðalþræufni í umræddum dómi sé eins og sá samningur sem um ræði í þessu máli. Varnaraðili hafi fallist á að endurgreiða sóknaraðila en kvörtunin beinist að því hversu mikið varnaraðili telji sig þurfa að greiða. Sóknaraðili telur að óskiljanlegt sé hvernig hægt sé að komast að annarri niðurstöðu í hennar tilfelli en í umræddum dómi. Vísar sóknaraðili til 3. mgr. 14. gr. laga nr. 121/1994 um neytendalán. Sóknaraðili telur að varnaraðili geti ekki sannað að henni hafi verið ljóst hver lántökukostnaðurinn hafi verið, enda sé um að ræða svipaða skilmála í tilviki sóknaraðila og í umræddum dómi Hæstaréttar.

Vísar sóknaraðili til 28. gr. laga nr. 150/2007 um fyrningu kröfuréttinda þar sem fram komi að lögin öðlist gildi 1. janúar 2008. Lögin gildi einvörðungu um þær kröfur sem stofnist eftir gildistöku laganna. Þar sem sú krafa sem um ræði hafi stofnast 8. mars 2006 sé ljóst að um hana gildi lög nr. 14/1905 um fyrning skulda og annarra kröfuréttinda. Telur sóknaraðili því rétt að miða við hin síðarnefndu lög við úrlausn þessa máls en ekki hin fyrrnefndu líkt og varnaraðili hafi gert. Hún telur að forkastanlegt sé að ekki sé vísað í rétt lög, en þar sem umþrætt krafa hafi stofnast 8.

mars 2008 [sic] sé ljóst að um hana gildi lög nr. 14/1905. Trúverðugleiki þeirra sem svona vinni teljist ekki til eftirbreytni.

Sóknaraðili bendir á að þann 25. ágúst 2011 hafi hún borgað framangreint lán upp. Slit á fyrningu geti orðið með ýmsum hætti, þar megi m.a. nefna ef skuldari viðurkenni skuld sína við kröfuhafa, sbr. 6. gr. laga nr. 14/1905. Það standi óbreytt í huga sóknaraðila að greiðsla rífi fyrningu. Þegar fyrningu sé slitið hefjist nýr fyrningarfrestur. Finnist sóknaraðila því óskiljanlegt að endurgreiðsla miði við 5. maí 2009 en ekki við 25. ágúst 2007.

Sóknaraðili kveðst jafnframt vilja setja út á endurreikning sem framkvæmdur hafi verið á erlenda hlutanum í byrjun árs 2011. Notast hafi verið við seðlabankavexti en ekki þá vexti sem tilgreindir hafi verið í samningi. Slíkt hafi verið dæmt ólöglegt í máli nr. 50/2012.

Sóknaraðili bendir á að það sé ekki rétt að hún hafi aldrei kvartað yfir því að seðlabankavextir hafi verið notaðir við endurreikning, líkt og sjá megi í máli úrskurðarnefndarinnar nr. 15/2011, þar sem gerð hafi verið aumkunarverð krafa til þess að þessi mál yrðu skoðuð. Þá bendir sóknaraðili á bréf, dagsett 18. febrúar 2011.

IV.

Athugasemdir varnaraðila.

Lesi má út úr greinargerð varnaraðila að hann krefjist þess að kröfu sóknaraðila varðandi innlenda hluta lánsins verði hafnað. Þá krefst varnaraðili þess að kröfu sóknaraðila varðandi erlenda hluta lánsins verði aðallega vísað frá og til vara hafnað.

Varðandi innlendan hluta telur varnaraðili í upphafi rétt að leiðrétta misskilning í kvörtun sóknaraðila um efni dóms Hæstaréttar í máli nr. 672/2012. Niðurstaða málsins hafi ekki verið sú að „ólöglegt væri að reikna vexti eða verðbætur á íslenska hluta bílalánsins“, eins og segi í kvörtuninni. Umrætt dómsmál hafi hvorki snúið að því hvort lánveitingin væri ólögsmæt né að aðilum hafi verið óheimilt að semja á þann hátt sem deilt hafi verið um. Þannig komi hvergi fram í dómnum að um „ólögsmætt lán“ hafi verið að ræða. Ágreiningur í umræddu dómsmáli hafi snúið að túlkun á efni samnings, þ.e. hvort að í því tilviki hefði verið samið um verðtryggingu og breytilega vexti. Stefnandi hafi gert ágreining um þetta efni og við túlkun á samningsskuldbindingunni hafi varnaraðili verið látinn bera hallann af því að skilmálar samningsins hafi ekki verið nógu skýrir varðandi verðtryggingu eða um breytileika vaxta. Hafi Hæstiréttur talið að félaginu hefði ekki í umræddu tilviki tekist að færa fram sönnur á hið gagnstæða á grundvelli skilmála eða annarra gagna, sbr. 3. mgr. 14. gr. laga nr. 121/1994 um neytendalán. Hins vegar hafi verið um gilt lán að ræða og með föstu vaxtaviðmiði sem tilgreint hafi verið í samningnum.

Vísar varnaraðili til þess að sóknaraðili í fyrirliggjandi máli hafi leitað til félagsins og gert kröfu um endurgreiðslu með vísan til dómsins vegna samnings sem greiddur hafi verið upp á árinu 2011. Eðli máls samkvæmt hafi erindið falið í sér kröfu um endurgreiðslu ofgreidds fjár, sbr. einnig úrskurður úrskurðarnefndar um viðskipti við fjármálafyrirtæki nr. 15/2012. Krafa um endurgreiðslu ofgreidds fjár fyrnist á fjórum árum, sbr. 3. gr. laga um fyrningu kröfuréttinda nr. 150/2007 og reiknist fyrningarfrestur frá þeim degi er greiðslan hafi verið innt af hendi, sbr. 1. mgr. 2. gr. laganna. Sama regla hafi gilt í eldri fyrningalögum, sbr. 5. tölul. 3. gr. og 1. mgr. 5. gr. laga nr. 14/1905. Engin rök standi til þess að viðbótarfyrningarfrestir eigi við í

Þessu máli, frekar en í máli nr. 15/2012, enda sé því ekki haldið fram af hálfu sóknaraðila.

Bendir varnaraðili á að með vísan til framangreinds hafi eldri kröfur en fjögurra ára verið fyrndar og framkvæmd varnaraðila í samræmi við lög.

Varðandi erlenda hluta lánsins vísar varnaraðili til þess að í kvörtun sóknaraðila segi að sóknaraðili vilji „setja út á endurreikning sem framkvæmdur var á erlenda hlutanum í byrjun árs 2011. Notast var við seðlabanka vexti en ekki þá vexti sem tilgreindir voru í samningi. Slíkt var dæmt ólöglegt í máli nr. 50/2012.“

Varnaraðili telur að vísa eigi kvörtuninni frá að þessu leyti þar sem skilyrði 5. gr. samþykktta fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki séu ekki uppfyllt. Þannig hafi sóknaraðili aldrei sett fram kröfu á hendur varnaraðila sem hafi verið hafnað. Í því sambandi megi vísa til tölvupósta, dags. 18. febrúar 2013, 5. júní 2013 og 22. ágúst 2013, þar sem settar séu fram fyrirspurnir um endurreikning en ekki kröfugerð á hendur félaginu.

Bendir varnaraðili á að sóknaraðili setji út á endurreikning varnaraðila á mjög almennum forsendum, þ.e. að notast hafi verið við seðlabankavexti en ekki við vexti þá sem tilgreindir hafi verið í gengistryggða hluta bílasamningsins. Ekki sé að finna nánari tilgreiningu á því hvernig kvörtunarefnið snúi að aðstæðum sóknaraðila og sé því kvörtunin það óljós og illa upplýst að vísa beri henni frá, sbr. e-lið 1. mgr. 6. gr. samþykktta nefndarinnar.

Telji úrskurðarnefndin engu að síður rétt að fjalla um kvörtunina á grunni svo almennra forsendna tekur varnaraðili fram að umræddur endurreikningur hafi verið framkvæmdur á grundvelli 4. gr., sbr. 3. gr. laga nr. 38/2001 um vexti og verðtryggingu, sbr. einnig dómur Hæstaréttar í máli nr. 471/2010. Þá liggi fyrir skýr dómafordæmi um það að vaxtahæð samnings, sem hafi verið gengistryggður, verði ekki lögð til grundvallar lögskiptum aðila. Þannig segi í dómi Hæstaréttar í máli nr. 471/2010: „... fullljóst er að slík vaxtakjör af láninu gátu ekki komið til álita nema í tengslum við gengistryggingu þess“ enda „bein og órjúfanleg tengsl“ á milli gengistryggingar og vaxtakjara. Síðari dómur vísi til þessa fordæmis og hafi hafnað beitingu vaxtafjárhæðar slíks samnings, sbr. t.d. dómur Hæstaréttar í málum nr. 603/2010 og 663/2010.

Varnaraðili telur rétt að taka fram að við endurreikning varnaraðila á bílasamningi sóknaraðila þann 25. október 2010 hafi myndast inneign hjá honum á veltureikningi, m.v. síðasta greidda gjalddaga fyrir 16. júní 2010, sem hafi verið nýttur til að skuldajafna á móti þegar gjaldföllnum gjalddögum. Þannig hafi sóknaraðili ekki verið krafinn um viðbótargreiðslu við endurreikning.

Eins og áður er fram komið telur varnaraðili ekki ljóst á hvaða grunni sóknaraðili byggji kröfu um endurreikning. Í kvörtun sé t.d. ekki haldið fram að skilyrði undantekningarreglu um svonefnda fullnaðarkvittun eigi við um aðstæður sóknaraðila, en samkvæmt meginreglum kröfuréttar verði skuldari að bera fyrir sig svokallaða fullnaðarkvittun gagnvart kröfuhafa. Engu að síður vill varnaraðili taka fram að þar sem, eftir endurreikning hafi ekki verið gerð viðbótarkrafa á hendur sóknaraðila sé ekki hægt að halda því fram að hann hafi ofgreitt af skuld sinni á lánstímanum, sbr. dóm Hæstaréttar í máli nr. 50/2013 *in fine*.

Að síðustu vegna tilvísunar í dóm Hæstaréttar í máli nr. 50/2013 þá telur varnaraðili að dómurinn staðfesti að:

1. Lán sem borið hafi gengistryggingu skuli bera vexti skv. 4. gr., sbr. 3. gr. vaxtalaga frá lántökudegi til lokadags. Skuldbinding lántakans á hverjum tíma skuli miðast við lánið þannig reiknað.

2. Ógild ákvæði um gengistryggingu í lánasamningi leiði til þess að litið verði með öllu fram hjá ákvæði sammingsins um vaxtahæð og skuldin beri vexti eftir 4. gr., sbr. 3. gr. vaxtalaga.

3. Ofgreiðsla/vangreiðsla fyrir liðna tíð sé fundin með því að bera saman annars vegar raunverulegar greiðslur sem lántaki hafi innt af hendi og hins vegar þær greiðslur sem lántaka hefði borið að inna af hendi, ef hæð vaxta hefði verið reiknuð eftir 4. gr., sbr. 3. gr. vaxtalaga frá upphafi, en við þetta mat eigi að miða við umrætt tímabil í heild sinni.

4. Réttur lánveitanda til viðbótargreiðslu fyrir liðna tíð geti mögulega takmarkast af óskráðum undantekningarreglum íslensks kröfuréttar um gildi fullnaðarkvittana, þannig að uppfylltum tilteknum skilyrðum verði vikið frá meginreglunni um rétt kröfuhafa til viðbótargreiðslu þegar vangreitt sé.

5. Réttur lántaka til að ná fram kröfu á lánveitanda vegna ofgreiðslu fyrir liðna tíð ráðist af því hvort að lántaki hafi greitt hærri fjárhæðir samtals á umræddu tímabili en hann hefði gert ef hæð vaxta hefði verið reiknuð eftir 4. gr., sbr. 3. gr. vaxtalaga frá upphafi.

6. Eftirstöðvar skuldar, eftir að fullnaðarkvittun hafi verið gefin út vegna fyrri afborgana, skuli reikna á grundvelli 4. gr., sbr. 3. gr. vaxtalaga eins og lánið hefði verið í skilum.

Varnaraðili bendir á að sömu sjónarmið komi fram í samhljóma dómum Hæstaréttar í málum nr. 327/2013 og 328/2013.

Varnaraðili telur með vísan til framangreinds að engin lagastoð sé fyrir hinni óskýru og almennu kröfu sóknaraðila og beri að hafna henni. Önnur niðurstaða myndi leiða til óréttmætrar auðgunar sóknaraðila, enda hafi hann ekki ofgreitt af skuld sinni og sé í raun að krefjast þess að hluti lánsins beri 5% neikvæða raunvexti.

V.

Niðurstaða.

Ágreiningur aðila lýtur að endurreikningi varnaraðila á bílasamningi sóknaraðila nr. X.

Í upphafi verður vikið að íslenska hluta umrædds bílasamnings. Óumdeilt er að varnaraðili hefur fallist á með sóknaraðila að henni hafi ekki verið ljóst að sá hluti samnings aðila hafi verið verðtryggður og með breytilegum vöxtum, sbr. dóm Hæstaréttar í máli nr. 672/2012. Varnaraðili féllst á að endurgreiða sóknaraðila ofgreiðslur sem áttu sér stað á fjórum síðustu árum fyrir dóm Hæstaréttar, í samræmi við ákvæði laga um fyrningu kröfuréttinda.

Telja verður að krafa sóknaraðila sé um endurgreiðslu ofgreidds fjár. Bílasamningur sóknaraðila var gefinn út þann 8. mars 2006 og greiddi hún upp lánið þann 25. ágúst 2011. Sóknaraðili skaut kvörtun varðandi endurreikning bílasamnings nr. X til úrskurðarnefndar um viðskipti við fjármálafyrirtæki þann 24. mars 2011. Sóknaraðili skaut kvörtun sinni í máli þessu til úrskurðarnefndar um viðskipti við fjármálafyrirtæki þann 13. september 2013.

Krafa sóknaraðila um endurgreiðslu ofgreidds fjár stofnaðist að hluta til í gildistíð laga nr. 14/1905 um fyrningu skulda og annarra kröfuréttinda en samkvæmt 28. gr. laga nr. 150/2007 um fyrningu kröfuréttinda öðluðust þau gildi þann 1. janúar 2008. Lög þau gilda einvörðungu um þær endurgreiðslukröfur sem stofnast eftir gildistöku laganna.

Samkvæmt lögum nr. 14/1905 gat sóknaraðili m.a. slitið fyrningu með málsókn, sbr. 1. gr. laganna eða því sem jafngildir málsókn, þ.e. þegar yfirvöld hafa endanlegt úrskurðarvald en ekki dómstólar, sbr. 11. gr. laganna, sbr. Hrd. 1957:482. Úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki hefur ekki slíkt endanlegt úrskurðarvald. Í ljósi þess hefur fyrningu kröfu sóknaraðila um endurgreiðslu ofgreidds fjár sem stofnaðist í tíð eldri laga ekki verið slitið með málskoti til úrskurðarnefndarinnar og varnaraðili hefur ekki viðurkennt kröfu sóknaraðila, að því leyti sem hann telur hana fyrnda, þ.e. fyrir 24. apríl 2009.

Samkvæmt 1. mgr. 5. gr. laga nr. 14/1905 telst fyrningarfrestur frá þeim degi er krafa varð gjaldkræf. Krafa sóknaraðila á hendur varnaraðila varð gjaldkræf þegar sóknaraðili innti greiðslur samkvæmt samningnum af hendi. Samkvæmt 5. tölul. 3. gr. laganna fyrnist krafa um endurgjald sem maður hefur greitt í rangri ímyndun um skuldbindingu á fjórum árum. Verður því að telja að krafa sóknaraðila um endurgreiðslu vegna greiðslna bílasamnings nr. X fram til 1. janúar 2008 sé fyrnd, sbr. úrskurð úrskurðarnefndar um viðskipti við fjármálafyrirtæki nr. 15/2012.

Sóknaraðili sleit fyrningu kröfu um endurgreiðslu ofgreidds fjár þegar hún skaut máli sínu til úrskurðarnefndar um viðskipti við fjármálafyrirtæki hið fyrra sinni, 24. mars 2011, sbr. 16. gr. laga nr. 150/2007, enda byggði kvörtunin m.a. á því að hvorki væri minnst á vexti né verðbætur á íslenska hluta lánsins, þ.e. sambærilegum röksemdum og í máli þessu. Skiptir þá ekki máli að kröfum hennar hafi verið vísað frá nefndinni.

Samkvæmt lögum nr. 150/2007 er meginreglan fjögurra ára fyrningarfrestur. Í III. kafla laganna er mælt fyrir um viðbótarfresti. Segir í 10. gr. að hafi kröfuhafi ekki haft uppi kröfu sökum þess að hann skorti nauðsynlega vitneskju um kröfuna eða skuldarann, fyrnist krafa hans aldrei fyrr en einu ári eftir þann dag þegar kröfuhafi fékk eða bar að afla sér slíkrar vitneskju. Í greinargerð sem fylgdi því ákvæði kemur fram sá skilningur að lykilatriði í þessu sambandi sé raunveruleg vitneskja kröfuhafans, en viðbótarfrestur getur einungis komið til ef hann skortir „nauðsynlega vitneskju“ um kröfuna. Krafa sóknaraðila virðist byggja á þeirri röksemdafærslu að hún hafi aldrei skuldbundið sig til að greiða verðbætur. Verður í því ljósi ekki fallist á að hana hafi skort nauðsynlega vitneskju um að krafa um verðbætur væri óréttmæt, þannig að lengja megi fyrningarfrest á grundvelli þessa ákvæðis. Ber því að miða við fjögurra ára fyrningarfrest á allri endurgreiðslukröfu sóknaraðila. Þar sem fyrningu var, eins og áður sagði, slitið þegar sóknaraðili skaut máli sínu til úrskurðarnefndarinnar þann 24. mars 2011 verður að miða við að endurgreiðslukröfur sóknaraðila sem urðu til fyrir 1. janúar 2008, sbr. það sem áður sagði séu fyrndar, sbr. úrskurð úrskurðarnefndar um viðskipti við fjármálafyrirtæki nr. 15/2012.

Í ljósi alls framangreinds og þess að varnaraðili hefur endurgreitt sóknaraðila ofgreiðslur af bílasamningi nr. X sem áttu sér stað á fjórum síðustu árum fyrir dóm Hæstaréttar í máli nr. 672/2012, þ.e. frá 24. apríl 2009, ber varnaraðila að endurgreiða sóknaraðila ofgreiðslur af bílasamningnum frá 1. janúar 2008 til 24. apríl 2009.

Verður því næst vikið að kröfu sóknaraðila varðandi erlenda hluta lánsins.

Samkvæmt 5. gr. samþykktar fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki er það skilyrði fyrir meðferð úrskurðarnefndar að fjármálafyrirtæki hafi hafnað kröfu viðskiptamanns eða ekki hafi tekist að leysa málið með sátt innan fjögurra vikna frá því viðskiptamaður lagði málið fyrir fjármálafyrirtæki.

Í 6. gr. samþykktar fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki er fjallað um þau mál sem nefndin fjallar ekki um. Í e-lið 6. gr. samþykktanna kemur

fram að nefndin fjalli ekki um þau mál sem eru það óljós, illa upplýst eða kröfur aðila svo óskýrar að þau séu ekki tæk til úrskurðar.

Sóknaraðili byggir kröfu sína varðandi erlenda hluta lánsins á því að notast hafi verið við seðlabankavexti við endurreikning á erlenda hluta lánsins í byrjun árs 2011 en slíkt hafi verið dæmt ólöglegt í máli nr. 50/2012, en á þar að öllum líkindum við dóm Hæstaréttar í máli nr. 50/2013.

Sóknaraðili gerir ekki tilraun til að sýna fram á að málsatvik í máli hennar séu sambærileg við málsatvik í dómi Hæstaréttar í máli nr. 50/2013 eða færa að öðru leyti fram rök fyrir kröfu sinni. Í ljósi þess verður að telja að mál sóknaraðila sé svo óljóst og illa upplýst að ekki verði hjá því komist að vísa kröfu sóknaraðila varðandi erlenda hluta lánsins frá, með vísan til e-liðar 6. gr. samþykktar fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Ú r s k u r ð a r o r ð:

Varnaraðila, F, ber að endurgreiða sóknaraðila, M ofgreiðslur af bílasamningi nr. X frá 1. janúar 2008 til 24. apríl 2009.

Kröfu sóknaraðila á hendur varnaraðila varðandi erlenda hluta bílasamnings nr. X, er vísað frá.

Reykjavík, 13. desember 2013.

Haukur Guðmundsson

Geir Arnar Marelsson

Jóhann Tómas Sigurðsson

Hildigunnur Hafsteinsdóttir

Unnur Erla Jónsdóttir